



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**

Αθήνα 7-8-2013

Αριθ. Πρωτ. 3522

Αριθμ. Γνωμ. 7

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΤΗΛ. 2106411526
ΦΑΞ 2106411523

Π ρ ο ς

Τους Εισαγγελείς Εφετών χώρας

και δι' αυτών στους Εισαγγελείς Πρωτοδικών περιφερείας τους

Θέμα : περί των προϋποθέσεων εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 97 παρ.4 του Ν 4139/2013 .

Με το υπ' αριθμ . πρωτ. 595^α /25-7-2013 έγγραφο του Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας , ζητείται η γνώμη μας περί του εάν για την χορήγηση απόλυσης υφ' όρο κατ' εφαρμογή της διάταξης της παραγ. 4 του άρθρου 97 του Ν 4139/2013 , πέραν της έκτισης του προβλεπόμενου από αυτήν ελαχίστου ορίου της ποινής , πρέπει να λαμβάνεται παράλληλα υπόψη και η συνδρομή ή μη των προϋποθέσεων του άρθρου 106 παρ.1 του Π.Κ , τουτέστιν η διαγωγή που επέδειξε ο κρατούμενος κατά το διάστημα της κράτησής του . Επί του ζητήματος αυτού η γνώμη μας είναι η εξής :

Με την διάταξη του άρθρου 97 παρ.4 του Ν 4139/2013 (Φ.Ε.Κ τεύχος Α αριθμός φύλλου 74 της 20-3-2013) , ορίστηκε ότι «όσοι κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα σε ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης για εγκλήματα που προβλέπονται στον παρόντα Κώδικα, απολύονται υφ' όρο αν έχουν συμπληρώσει το 1/3 πραγματικής έκτισης της ποινής που τους επιβλήθηκε. Την απόλυση τους διατάσσει ο εισαγγελέας

πλημμελειοδικών του τόπου έκτισης της ποινής». Η διάταξη αυτή ούσα εντεταγμένη στις μεταβατικές διατάξεις του Α μέρους , όπως είναι και ο υπέρτιτλος του σχετικού άρθρου , αναφέρεται σε καταδικασμένους τελεσίδικα ή αμετάκλητα για παραβάσεις της νομοθεσίας περί ναρκωτικών κατά τον χρόνο δημοσίευσης του περί ου ο λόγος νόμου . Στην αιτιολογική έκθεση που την συνοδεύει , αναφέρονται τα εξής: «Με την διάταξη της παρ. 4 επιδιώκεται να μετριαστεί η σωφρονιστική μεταχείριση όσων υπό το κράτος του νόμου 3459/2006 ή των προγενέστερων αυτού νόμων καταδικάστηκαν αμετακλήτως σε ποινές που πιθανότατα υπό την ισχύ του παρόντος θα ήταν ελαφρύτερες. Η παρούσα διάταξη δεν αποκλίνει πολύ από τις ισχύουσες περί απόλυσης υπό όρους διατάξεις, καθώς απαιτεί την πραγματική έκτιση του 1/3 της ποινής, όπως και το άρθρο 105 του Π.Κ.». Από την αιτιολογική αυτή έκθεση , προκύπτει σαφώς ότι η πρόθεση του νομοθέτη ήταν να προσαρμόσει με συνταγματικά επιτρεπτό τρόπο (βλ. σχετ. Ολομ Α.Π 672/1982 με αφορμή τον Ν 1240/1982) στα πλαίσια του νόμου τούτου , την χρονική και μόνο διάρκεια ποινών που είχαν επιβληθεί υπό το παλαιό καθεστώς για παραβάσεις της νομοθεσίας περί ναρκωτικών , μη επιθυμώντας να θίξει άλλες διατάξεις του γενικού μέρους του ποινικού κώδικα , όπως τις διατάξεις περί απόλυσης υπό όρους των άρθρων 105 και επόμενα του Π.Κ . Στην αιτιολογική αυτή έκθεση , δύσκολα αποκρύπτεται η πρόθεση του νομοθέτη να δικαιολογήσει τους λόγους για τους οποίους περιόρισε την ισχύ της διάταξης αυτής μόνο στους καταδικασμένους για παραβάσεις της νομοθεσίας περί ναρκωτικών , αποκλείοντας τους υπόλοιπους με το αυτό πλαίσιο ποινών (για άλλες κακουργηματικές πράξεις) , επιχειρώντας να προκαταλάβει ενδεχόμενες αιτιάσεις αντισυνταγματικότητάς της , λόγω παραβίασης της αρχής της ισότητας (άρθρο 4 του Συντάγματος). Εξάλλου στο κείμενο του νόμου γίνεται αναφορά σε «απόλυση υφ' όρο», διαπίστωση η οποία παραπέμπει ευθέως στις διατάξεις των άρθρων 105 και επόμε. του Π.Κ , μεταξύ των οποίων ασφαλώς και εκείνη του άρθρου 106 παρ.1 του ίδιου κώδικα . Με μόνη εξαίρεση το ελάχιστο όριο ποινής που πρέπει να εκτιθεί υπό συνθήκες πραγματικής κράτησης, το οποίο ο ίδιος το διαμορφώνει στο 1/3 της

επιβληθείσας ποινής , καθώς και του οργάνου που είναι αρμόδιο για τον έλεγχο της συνδρομής των ουσιαστικών προϋποθέσεων και εν τέλει για την χορήγηση της απόλυσης αυτής, ορίζοντας ότι γι' αυτήν αποφαίνεται με διάταξή του ο εισαγγελέας του τόπου έκτισης της ποινής και όχι το συμβούλιο πλημμελειοδικών του τόπου κράτησης . Επιχείρημα υπέρ της ενταύθα υποστηριζόμενης άποψης συνάγεται και από το ότι εάν ο νομοθέτης ήθελε την συγκεκριμένη απόλυση αυτόματη , με μόνη προϋπόθεση την πραγματική έκτιση του ελαχίστου ορίου ποινής, όπως ο ίδιος το προσδιόρισε, χωρίς την συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 106 του Π.Κ , θα το όριζε ρητά , όπως το έκανε στο εγγύτερο παρελθόν, αφ' ενός μεν με την διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 του Ν 4043/2012 , με την οποία ορίστηκε ότι «κρατούμενοι οι οποίοι, κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, εκτίουν στερητική της ελευθερίας ποινή που δεν υπερβαίνει τα πέντε έτη, απολύονται με διάταξη του εισαγγελέα πλημμελειοδικών του τόπου έκτισης της ποινής, υπό τον όρο της ανάκλησης, **χωρίς τη συνδρομή των προϋποθέσεων των άρθρων 105 και επόμενα του Ποινικού Κώδικα**, κατά τις εξής διακρίσεις: α) , β)» , αφ' ετέρου δε με την διάταξη του άρθρου 30 παρ.1 του Ν 3346/2005 , με την οποία ορίστηκε ότι «κρατούμενοι που κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου εκτίουν ποινή φυλάκισης για πλημμελήματα, απολύονται με διάταξη του εισαγγελέα πλημμελειοδικών του τόπου έκτισης της ποινής, υπό τον όρο της ανάκλησης **χωρίς τη συνδρομή των προϋποθέσεων των άρθρων 105 και επόμενα του Ποινικού Κώδικα**, εφόσον: α)..... και . β)», στο απώτερο δε παρελθόν με την παρομοίου περιεχομένου διάταξη του άρθρου 3 του Ν 1240/1982 .

Συμπερασματικά και ενόψει των ανωτέρω , τόσο από την ιστορική και βουλητική όσο και από γραμματική ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 97 παρ.4 του Ν 4139/2013 , προκύπτει ότι για την απόλυση υφ' όρο όσων καταδικάστηκαν πριν από την δημοσίευση του νόμου τούτου με τελεσίδικες ή αμετάκλητες αποφάσεις, για παραβάσεις της νομοθεσίας περί ναρκωτικών, πέραν του ελαχίστου ορίου πραγματικής έκτισης από την επιβληθείσα σ' αυτούς ποινή , όπως το όριο αυτό διαμορφώνεται με την διάταξη αυτή ,

λαμβάνεται παράλληλα υπόψη και η καλή ή κακή διαγωγή του καταδίκου κατά το διάστημα της κράτησής του στη φυλακή (άρθρο 106 παρ.1 του Π.Κ) .



Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Nikolaos Pantelis
Νικόλαος Παντελής

Ε.Θ.